

Азъ отидохъ на страна... Отъ тукъ са виждаше една частъ на мъртвото лице... Миганieto на свѣщъта му прѣдаваше пѣкакво си странно изражение.... Тѣкмо като че мъртвецътъ правяше опитвания да се събуди и не можаше.... Азъ глѣдахъ-глѣдахъ и изведнѣжъ ясно до поразителность, прѣдстави ми се картината на неотдавнашното, съвсѣмъ неотдавнашното бивало.

Полегатата стрѣмнина, покрита отъ влакната отъ дѣждъа трева....

По нея тихо са движи цѣпъта на стрѣлцитѣ... Изотзадъ, едвамъ-едвамъ са зачува тупението на вървящитѣ слѣдъ цѣпъта колонии... Наоколо мъгла, положително нищо не се вижда. Отподиръ цѣпъта върви Скобелевъ... Зорко са вглѣдва той напредъ, тѣкмо че нека да распознае въ тази мъгла, гдѣ са е сгушили редутътъ... Ето оттамъ единъ гърмежъ на уплашения часовоу, вторий, третий...

— Впередъ, ребята... металлически громко извика генералътъ.... Раздигнѣ стрѣлцитѣ, отиде отпредъ тѣхъ.... Впередъ, ребята.... Барабанщици — атаку.... Урра !....

И са распали, и гърми това ура.... Отъ звено на звено, отъ една колонна на друга.... А той вече не видѣтъ, той вече въ самиятъ пѣкълъ на бойтъ, прѣдъ своитѣ солдати.... Въ пѣкъльтъ на бойтъ, заобиколенъ отъ туманътъ... Само, отъ время на время, прѣзъ залповетѣ са чува неговиятъ бодряющъ, веселъ гласъ....

А хората вървятъ и вървятъ да се прощаватъ съ него...

На другиятъ день, цѣлата църква бѣше заобиколена съ войски.

На панихидата надойдохъ високитѣ чиновници на нашата войска, отъ кждѣто можаше да се пристигне.... При гробътъ на Скобелева стояхъ Радецкий, Ганецкий, Доктуровъ... Черняевъ, расплаканъ, положи сребърний вѣнецъ отъ туркестанцитѣ... Наоколо, като продължителна стѣна са стекли депутати отъ разнитѣ части на армията, отъ полковетѣ, които командувахе Скобелевъ.... Вѣнци слѣдъ вѣнци.... Нѣма вече кждѣ да са поставятъ.

— Слушайте! Има ли нѣкой отъ Тотлебена?

— Нѣма никого.

— И телеграмма нѣма? чува са сѣщиятъ удивителенъ гласъ.

— Не.

— Налѣ Тотлебенъ командува военныйтъ окръгъ, гдѣто е расположенъ корпусътъ на Скобелева?